

Ajonkuusi
n:o 1962

Katin

kynsissä:

TOUSUN MATKAILIJA

MUUAN MATKAILIJA

- Tuollaista vielä kysytte. Tömsytyttelette norsujanne. Luuletteko kenties järjestelmääni niin mahoksi ja hataraksi, että se moisista sortuisi.

Tietysti selviäisin oivallisesti. Vainpa rupeaisin norsuna pomppimaan norsujen seassa ja kuvitteletteko, että olisin velvollinen pitämään kirjaa siitä, mitä joku norsu näkee ja ei näe.

- Hyvinkin mielenkiintoista. Osaatte siis vaihtaa nahkojannekin tilanteen mukaan. Väitänpä sittenkin, ette kaikkea ole ottaneet huomioon. Te vain ei-näette.

Mutta mikä sitten kuvaatte. Miten voitte kotomaassa esitellä tuttaville kuultokuvianne einäkemisiänne.

- Enhän tietysti voikaan.

- Anteeksi, en ymmärrä, miksi sitten yleensä matkustelette?

- **VAIKUTATTE** laajakatseiselta henkilöltä. Varmaan matkustelettekin paljon.

- **OIKEIN** paljon, osuittepa asian ytimeen.

- **MATKUSTELETTE** ja matkustelette. Laajenette laajenemistaan. Missä oletetaan viime aikoina käyneet laajenemassa.

- **MONESSAKIN** vierasmaassa. Hyvin yleiseksi on seurustelupiirissäni tullut varsinkin tapa pistäytyä ei-näkemässä.

- **SĒPÄ** kiinnostavaa, arvelisin. Kunhan vain hyvänsuopaisesti selittelisitte tarkemmin.

- **OTANPA** yksinkertaisen esimerkin. Käsittäisitte sitten tekin jotakin.

Katsokaapa, valitsen planeetakarttamme erilaisia kohteita. Sen jälkeen harkitsen ja suunnittelen tarkoin etukäteen kotonä mitä missäkin näen ja erikoisesti ei-näen.

Luultavasti oivallatte, että tuskinpä päähäni pamahtaisikaan mennä jonnekin Littulattulaan näkemään köyhimyksiä ja takapajukoita. Ei tule mieleenkään. Olenhan päättänyt nähdä siellä vain hohtavan meren sinisyyttä, aurinگونلوستو. Sen lisäksi eri kokoisia puhtaita lintuja lentelemässä kaiken tämän keskellä.

Kuinka sitten käykään. Ihmeellistä. Juuri tällaista näkyynkin. Jos kohdalleni sattuisi hajoavia hökkeleitä, likaisia nälkäsuu lapsia ja muuta tämänkaltaista, enpä sitä ollenkaan yhtään huomaa.

Sillä puutosnäkyviä menen katselemaan muualle. Sellaisessa vierasmaasakin jälleen päätarkoitukseni on kuitenkin oleva tuo matkustelemisen raffinoiduin aste, einäkeminen.

Kaivelen ja tongin, etsin vikoja ja puutteita.

Huomatkaa, tällä tavalla ei yksinkertaisesti jää aikaakaan muunlaisen näkemiseen.

- **OLETTEPA** taidokas matkustelija. Kertokaapa vielä miten menettelisitte, jos olisitte, sanokaamme, päättäneet einäkeväanne norsuja. Sellaisessa vierasmaassa, joka niistä oikein onkin kuuluisa. Ja missä niitä vilisee viljalti. Suurastaan laumoina.

Joutuisitte sellaiseen laumaan. Tömsivään, laukkaavaan. Mutta ettepä vain olisi tietääksennekään. Ollenkaan ette huomaisi yhtään mitään, kun kerran olitte siten suunnitelleet kotonanne. →

Katin

kynsissä:

KULTAISTA

- ON NIILLÄ kuitenkin kultainen sydän.
- TARKOITATTEKO niitä muna, kaks, jotka eivät tunnu menevän kaupaks?
- EN ollenkaan. Tarkoitän kokonaan toisenlaisia kultasydämiä. Eräitä tuttaviani. Miksipä en itseänikin. Meillä on ikään kuin oma kerhomme, sanoisin. Myyräkerhoksi voisin sitä vaikka nimittää.
- ELÄINYSTÄVIÄKO olette.
- TAASKAAN ei ollenkaan. Muuten vain myyräkerho, mutta tiedättekö, minulla on vähän huono omatunto.
- OLKAA hyvillänne, että edes jonkinlainen. Ei teistä uskoisi. Lisäksi vähän huono ainoastaan. Mutta mitä tällä kaikella on tekemistä myyrien luona. Ovatko ne omatuntoelukoitanne.
- HERETKÄÄ hölmöämstä. Teidän kaltaisille saa aina kaiken selittää sairaalloisen perusteellisesti. Koettakaa nyt seurata mukana.
- Meidän kerhoomme kuuluvilla henkilöillä on siis kultaiset sydämet, niinkuin kerroin. Tarkoitamme siis aina ja aina vain hyvää. Haluamme, palamme suorastaan halusta, levittää laajoihin kerroksiin tietoja siitä maasta ja niistä ihmisistä, joitten ystäviä virallisesti olemme, jopa johan mekin.
- Nyt on kuitenkin käynyt niin, omista kerrassaan, ettei työllemme annetaakaan arvoa joka taholla. Erinäisellä taholla, tiedättehän. Ahkerasti viemme viestejä, puhelemme, levittelemme tietojamme sinne ja tännekin, kaivamme, myöhennämme maaperää, siitä myyrät vertaus, sittenkään ei arvosteta. Tästä syystä huono omatuntoni. Jotenkin niinkuin vaatisin tuttaviani mukaan tällaiseen epäkiitolliseen harrasteeseen.
- KAIKKI myyräillette, vapaa-aikojannekin ja ei vaan kiitosta erinäisiltä. Kuulkaa, miksi onkaan näin?
- Sanovat, muka tahallamme puhelemme ilkeitä. Pahansuopaisiksi nimittelevät juttujamme.
- HIRVITTÄVÄÄ. Niinkö syytellään.
- NIINPÄ juuri. Ja kuitenkin me myyräläiset emme itse, ainakaan usein sepittele näitä tarinoita. Esimerkiksi ihan vain saksimme länsituulilehtisiä, palan sieltä ja sen toisen tuolta. Ja nimenomaan uskomme ilahduttavamme lukijoita, kuulijoita.
- ONPA varmasti masentavaa. Iloa on niin vähän muutenkin maailmassa, eikä sitäkään enää saisi levitellä. Silti sanokaa, kerrotteko heillekin, joitten ystäviä virallisesti olette, näitä tarinoita.
- NÄITÄ ja näitä. Yksitoikkoinen taidatte itse olla. Onhan meillä heitä varten erikoinen juttuaapitemme, jonka joka myyrä osaa lasketella kannesta kanteen. Tunnelmallisesti, kauniisti. Meillähän on kultainen sydän, kuinka saattaisimmekaan pahoittaa julkisesti ystäviemme mielen.

Katti

Ajanhuus
n:o 11 1962

Katin

kynsissä:

Syntymäpäivä

- Se tulee taas.
- Niinhän tekee. Ketä muuten tar-
koitatte?
- Ahaa, olitte muka ensin niinkuin
olisitte ymmärtänyt heti jotakin, mutta
minäpä huomasin, että ette mitään
tiennyt kuitenkaan. Sitten voin ar-
vauttaa. Heti kun sytyttää, nostakaa-
pa peukalonne.
- Sopii hyvin, reikäkin on sormik-
kaassa juuri peukalosomen päässä.
- Älkää hyvä ihminen tämän takia
vilustuttako peukaloanne. Vasta kun
olette ihan varma, sitten näyttäkää.
Nytkö voin jo aloittaa, seuraatteko
valppaasti?
- Hyvinkin.
- No, se taas tuleva on ensinnäkin ja
toiseksikin kallis, kallis juttu.
- Kuinka, eihän juttu voi tulla. Vai
malttakaapa, tuleeko esille oikeusistui-
messa. Jokin kavallusko siis ja kaval-
taja tulee taas ihan pian takaisin lin-
nasta.
- Heti te rikollisia joka paikkaan
tunkeillette. Ei sinne päinkään. Aika
ettei tuhlautuisi, voin vähän vihjaista.
On juhla. Juhlapäivä. Iso, mahdotto-
man kookas juhlapäivä. Syntymäpäivä,
vähän tai oikeastaan paljonkin. Maail-
man kalleimmaksi tullut syntymäpäivä-
juhla. Ei ollenkaan enää asianomaista
syntynyttä juhlistavana, mutta ei siitä
kukaan mitään piittaa. Aika kätevää
oikeastaan. Lahjoja vain annetaan ja
taas annetaan eli myydään ja yhä myy-
dään. Ruokapöydät lainehtivat ja tulvi-
vat ruokinta-aineita, nakerrellaan na-
musia, pähkinöitä ja hedelmiä. Aiheut-
taa tilapäis-lamausta useimpien varal-
isuusasteikkokiipeilyssä. Koettakaapa
arvata, mikä se on, oikein pinnistellä.
- Älkää pahastuko, oikein pinniste-
lin, siltikään en vielä nosta peukaloani.
Minä sitä vain, että on jo sitten asian-
omainen varmasti saanut paljon lah-
joja. Joka vuosi annetaan ja annetaan,
kuollut kun jo kuitenkin on, perikun-
nalleko menevät?
- Mitä te taas, omituisia kysytte alin-
omaa. Tässä syntymäpäivälahjajuhlissa,
ymmärtäkää toki, lahjat annetaan tie-
tysti kaikille osanottajille. Lahjansaa-
jasankari on siis itsekukin, joka ei suin-
kaan ole kuollut.
- Vieläkään en peukaloani, suokaa
anteeksi. Kysyn, miten niin paljon yht'
aikaa syntyneitä itsekukia?
- Hinaamatta ette näy pääsevän
kärryille. Edes koettakaa mieltä mil-
loin itse saatte lahjoja. Ja nyt älkää
ollenkaan tunkeko tämän asian sekaan
syntymäpäivääne.
- Lahjoja. Siis minäkö. En niin muol-
loin kuin jouluna.
- Ahaa, no niin, sepä se, aivan juu-
ri, jo leikkasi ja sytytti ja välähti. Pää-
sittepä kärryille.
- Jaa, pääsinkö. Kärryille! Sepä so-
maa, kiitos, oikein kiitos. Sittenhän ei
tarvitse siis lähteä joulu-juhlista ja-
loin.

Katti.